

[01] **Kissné Budai Rita (művészettörténész):**

Gondolatok a 2026-os világimnapra készült kép kapcsán

[02] A kép alkotója **Gift Amarachi Ottah** fiatal nigériai művésznő, tömegkommunikáció szakos egyetemi hallgató. A kép szorosan kapcsolódik ehhez a kommunikációra fókuszáló szakmai irányhoz, és olyanokat is el akar érni, akiktől távol áll a klasszikus művészet, vagy akár a kortárs művészet. Ez a fiatal alkotó azt akarja, hogy a képe felhangosítsa, sokak számára megmutassa, és többek közt a fiatalok számára is érthetővé tegyen egy számára fontos témát.

[03] A kép ábrázolásmódja is erről árulkodik, hiszen a képregények, a rajzfilmek, a pop-art vizuális világát idézi, ezt később részletesebben is kifejtem. Úgy akar megjeleníteni valamit, hogy az mindenki számára érthető, befogadható, hatásos legyen.

A kép témája, amint azt ő is leírja, a vidéken élő nigériai nők terhei, küzdelmei, traumái és erősségei. Maga az alkotó is egy ilyen vidéki helyről származik, ebben nőtt fel, tehát jól ismeri.

A képet a hátsó rétegek felől az előtér felé haladva fogom elemezni.

A háttérben a nigériai vidéki táj, a keskeny ösvény, a sűrű bozótos és a fák jelennek meg.

[04] Ha megfigyeljük, egyszínű szürke, nyomat-szerű, stilizált ábrázolással találkozunk itt. Mintha csak egy árnyképet látnánk. Nem a természet szépségét mutatja meg, hanem azt a terepet, ahol a nigériai nők napkelte-től napnyugtáig tartó végtelen munkája, a cipekedés, a mezőgazdasági munka, a gyerekek terelgetése zajlik. Már ez a háttér is jelzi azt a monoton küzdelmet, amiről ezeknek a nőknek az élete szól.

[05] A háttér előtt a dolgozó nőket látjuk, fejükön egyensúlyozva hordják hatalmas terheiket. Bár nehéz fizikai munkát végeznek, az fontos, hogy nem egyedül mennek az úton: együtt haladnak, és ha kell, segítő kezet tudnak egymásnak nyújtani. Az alakjuk és arcuk nem tükröz egyéni vonásokat, a testábrázolás itt is sematikus, viszont színes ruháik mégis jelzik a sokféleségüket, az egyediségüket. A nőalakok ritmikus sorakoznak egymás mögött, mintha az afrikai népzene dobütéseinek a ritmusát hallanánk. Ennek a képrésznek a stílusát leginkább a pop-art irányzathoz tudnám kötni: élénk színek, amiket szinte plakát-színeknek nevezhetünk, erős kontrasztok a világos és sötét részek között, elnagyolt ábrázolás.

[06] Az előtérben három egymás mellett ülő nőt figyelhetünk meg, nekik már az arckifejezésük is látható, sőt hagyományos öltözködésük részletei is jól kivehetők. Az arcukon kissé az animációs filmekre jellemző eltúlzott érzelmkifejezés látható. Milyen érzelmek ezek? Fájdalom, elcsigázottság, kilátástalanság? Mindenképp azt

akarják kifejezni, hogy a vidéki nigériai nők egyfajta kényszerpályán vannak, beleszületnek az örökös robotolásba, és már az is komoly nehézség, hogy saját és családjuk alapvető szükségleteit kielégíthessék.

A ruhák és az ékszerek különböző etnikai csoportokra utalnak, akik azonban hasonló életmódot folytatnak, így hasonló tapasztalatokat élnek át. Nigériában rendkívül sok, **371 etnikai csoport van**, ezek közül a három legnagyobb a **hausa**, a **yoruba** és az **igbo**.

[07] A hausa női népviseletre jellemző a fátyolszerűen leengedett kendőviselet

[07b] tehát talán a középső nőalak jeleníti meg.

[08] A yoruba női népviseletet a színes fejkendő és nagy szemű színes nyaklánc jellemzi

[08b] én ezt a képen a bal oldali nőalakkal tudnám azonosítani.

[09] A nyaklánc piros szemei korálból vannak, Nigériában mindenütt nagyon népszerű ez a nagy szemű korál láncsor.

[10] A turbánszerű, magasra tornyozott kendőviselet, amit a jobb oldali nőalakon látunk, több etnikai csoportra is jellemző, de ennek kapcsán is kiemelik a yorubákat. Ennek a turbán-típusnak a neve **gele**.

[10b] A képen jól látható a jobb oldali nő fején a gele, és az összeillő ékszerei: fülbevaló, karkötő és nyaklánc.

[11] A fehér nyaklánc Nigériában jellegzetes menyasszonyi viselet, de más alkalmakra is hordhatják, eredetileg ez is korálszemekből készült.

[12] Mivel a harmadik legfontosabb népcsoportot még nem említettem, hadd mutassak egy képet igbo nőkről is, akik rendkívül változatos ruha- és fejkendő viseletet mutatnak.

[13] A kép egészében tehát a nők nehéz életéről, de egyben a szolidaritásukról, a gyökereikről, a testvériségükről, a sokféleségükről is szól, méghozzá olyan vizuális nyelven, ami sokakhoz elér, sokakat megérint.

Az alkotó a nyilatkozatában kiemeli: **„Mégis van remény, hogy a terhek enyhülhetnek. Amikor fáradtságunkat Krisztushoz visszük, és közösségben támogatjuk egymást, megnyugvást és erőt találunk utunk folytatásához.”**